

Ο Χριστιανισμός θέλει τον κάθε άνθρωπο να προβληματίζεται και να ερευνά

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Από το Πολιτιστικό Λαογραφικό Μουσείο Δρυΐνας, Κορφοβουνίου Άρτας – Φωτό: Νίκος Παπακώστας

Για την τεκμηρίωση ενός ιστορικού γεγονότος έχουμε τρία είδη αποδείξεων:

- A. τις προφορικές μαρτυρίες
- B. τις γραπτές μαρτυρίες
- Γ. τις πραγματικές αποδείξεις

Με την ιστορικο-δικαστική μέθοδο (στηρίζεται σε αυθεντικά αποδεικτικά στοιχεία και δεν προκαλεί αντιρρήσεις ιστορικά δικαιολογημένες) μπορώ να αποδείξω, ότι πήγα περίπατο, ότι το πρωί ήπια λίγο γάλα, ότι στην Εκκλησία συζήτησα εγκάρδια με τον ιερέα.

Για θέματα ιστορικά η μέθοδος των φυσικών-θετικών επιστημών δεν έχει καμία ισχύ. Είναι εντελώς άχρηστη.

Απόδειξέ μου με την μέθοδο των φυσικών-θετικών επιστημών:

■ Υπήρξε ο Ουίλλιαμ Σαίξπηρ;

- Ήταν επαναστάτης ο Μάρτιν Λούθερ Κίνγκ;
- Ήταν έξυπνος ο Αλκιβιάδης;
- Ήταν φιλόσοφος ο Σωκράτης;
- Ήταν ο Λένιν κουμμουνιστής;
- Πίστευε στον Χριστό ο Απόστολος Πέτρος;

Όλα αυτά τα ερωτήματα είναι έξω από την σφαίρα των φυσικών αποδείξεων. Δεν μπορούν να αποδειχθούν:

- Ούτε με τα μέσα της χημείας
- Ούτε της αστρονομίας
- Ούτε του ηλεκτρισμού

Μπορούν να ελεγχθούν με το κριτήριο της ιστορικο-δικαστικής μεθόδου.

Η ιστορικο-δικαστική μέθοδος είναι απόλυτα σύμφωνη με την βασική αρχή του Χριστιανισμού, ότι αξία έχει μόνο ότι **ο άνθρωπος το δέχεται εκούσια και εντελώς ελεύθερα**. Γι' αυτό ο Χριστιανισμός θέλει τον κάθε άνθρωπο να προβληματίζεται και να ερευνά.

Να ερευνά! Μα όχι και να παραλογίζεται! Η έρευνα δεν είναι παραλογισμός!

Τι είναι επιστημονικός παραλογισμός;

- Δείξε μου τον Θεό με το τηλεσκόπιο!
- Δείξε μου την ψυχή στο μικροσκόπιο!
- Δείξε μου, αν είναι ο Υιός ομοούσιος με τον Πατέρα, με χημικά πειράματα!

Δίκαια ο Ρώσος πρωτοπρ. Νικόλαος Ντεπουτάτωφ παρατηρεί ειρωνικά: **Αν θέλεις να χρησιμοποιήσης την χημεία και το τηλεσκόπιο στον Χριστό, χρησιμοποίησέ τα πρώτα στον Μέγα Αλέξανδρο και στον Ναπολέοντα. Και σίγουρος πια για την αποτελεσματικότητα της μεθόδου σου, έλα να την εφαρμόσεις και στον Χριστό!**

Ο Ρώσος μαρξιστής Γιούρι Σρέηντερ γράφει: «Το νήμα της ζωής ευρίσκεται στην βαθιά πίστη στον άνθρωπο και στις δυνάμεις του, στην πρόοδο της επιστήμης. Πιστεύω σ' ένα φωτεινό μέλλον, που το χτίζουν οι άνθρωποι».

Βέβαια τα 70 χρόνια προσπάθειας να χτισθεί το «φωτεινό μέλλον» από τους ανθρώπους με την επιστήμη, απόδειξε λάθος τον μαρξιστικό αυτόν συλλογισμό.

Μα το παράδοξο είναι και ότι ο ίδιος ο Γιούρι Σρέηντερ, συνεχίζοντας με έκδηλο σκεπτικισμό για την ορθότητα των λόγων του, κάνει την εξής πολύτιμη διαπίστωση-παρατήρηση:

«Η πεποίθηση ότι η επιστήμη είναι αλήθεια, και ότι η επιστημονική «αλήθεια» είναι κάτι το αδιαμφισβήτητο, αποτελεί τυπική μορφή δεισιδαιμονίας! Και είναι φοβερό να μεταβάλουμε τόσο άνετα την επιστήμη, από όργανο κριτικής ανάλυσης, δηλαδή από μέθοδο ελέγχου εγκυρότητας και ορθότητας των διαφόρων απόψεων, σε μέσο και όργανο προώθησης και επιβολής απόψεων»!

Ο χριστιανός λοιπόν ερευνά, η Εκκλησία προτρέπει τους πιστούς να ερευνήσουν. Όχι μόνο δεν εμποδίζει την έρευνα αλλά δοξάζει τον Χριστό ψάλλοντας: «Χαίρεις ερευνώμενος δι' ο Φιλάνθρωπε, προς τούτο προτρέπεις τον Θωμάν. Ή ακόμα και στην Αγία Γραφή λέγει: «Ερευνάτε τας Γραφάς, ότι υμείς δοκείτε εν αυταίς ζωήν αιώνιον έχειν, και εκείνοι εισιν αι μαρτυρούσαι περί Εμού» (Ιω. 5,39)

Η έρευνα των θεμάτων της πίστεως είναι υπόθεση ιερή όμως δεν αρκεί να ερευνούμε αλλά θα πρέπει να ερευνούμε σωστά.

Πολλοί άνθρωποι σήμερα ερευνούν την Αλήθεια της Εκκλησίας αλλά με λάθος τρόπο (και για λάθος λόγους). Πάνε στο βουνό για ψάρια και στην θάλασσα για λαγούς και γι' αυτό τελικά πελαγώνουν, χάνονται μέσα στο πλήθος των πληροφοριών που δεν μπορούν να τεκμηριώσουν αν έχουν βάση, αν είναι αληθινές... και αφού το μυαλό τους έχει γεμίσει με όλα αυτά τότε στο τέλος μελετούν και την Αγία Γραφή, μελετούν τα λόγια του Χριστού που μιλά για τον εαυτό του. Και καταλήγουν να πιστεύουν αυτά που λένε οι άλλοι για τον Χριστό και όχι τον ίδιο τον Χριστό που μίλησε και για τον εαυτό Του.

Η έρευνα είναι ένα φυσικό έργο που προέρχεται από την σκέψη του ανθρώπου. Ψάχνει για το σωστό και την αλήθεια, κρίνοντας, ελέγχοντας, αμφισβητώντας.

Όμως πολλές φορές η σκέψη αντί να ψάχνει, μένει στις εκδηλώσεις της λειτουργίας της (κρίση, αμφιβολία, αμφισβήτηση, έρευνα) και μάλιστα τις κάνει από «μέσα», «αυτοσκοπό». Τότε η σκέψη διαστρέφεται. Τότε ο άνθρωπος καταντά σκεπτικιστής (δηλ. άνθρωπος, που αμφισβητεί τα πάντα, χωρίς τελικά να ξέρει το γιατί!) και σοφιστής (δηλ. ένας σαδιστής του διαλόγου, που συνομιλεί, σαν να έχει μοναδικό σκοπό του, να φέρει τον συνομιλητή του σε αδιέξοδο.

Θέλει λοιπόν προσοχή ώστε ο άνθρωπος να μην χαθεί στο ψάξιμο και τελικά ξεχάσει γιατί ξεκίνησε να ψάχνει...

Μητροπολίτου Νικοπόλεως Μελετίου

Πηγή:xristianos.gr